

Kobrychj stornj z prawo drom, z ptastku
 hač do mroćel zakryje,
 Hač jich nahle klama hrěwnoh mozja
 pozjere.

Prajc'e, što so mroćelach hrěma, prajc'e, što
 w kyich wětrach nuzje,
 Dwěterjo, praj, što se z ot my hač do mroćel
 pozbehje.

Huomo, wětr a mozjo tebi, z hrězbnym mroćom
 prirwota;

O překroblene stwozjenje! To je boh! ne-
 wěris dka?

Kryje, mój rł dyrbi wěcne swoje,
 wulke skutki ukwalic!

Dajjeno wsak lubrc' sebi wojaz, krj'ich
 slabosc' palić,

Ty, křz z nubl' kape přejpytupes', klej na
 Duše hr' baze,

Křz so samo dze zaiuwac', ni zra
 wojwac. mozje.

Hdyž nehdy před twojim hrěnom hozi
 česc' budjemy spěwat',

Tehdom chow z dobnim spěwom hozi
 majeslosc' pozbehać!

Dawno požadane časy, přindz'ce spěšnje,
 khwatajic'e,

Khwatajic'e, zo skerye khmany byt za
 laryne wjesle.

Jan Skřp.